

(σελ. 27-28)

[...] Βγήκα από το αυτοκίνητο και περίμενα ώσπου να χαθεί στο βάθος, προς το Πορ-Ρουαγιάλ για να γυρίσω πίσω. Στην πραγματικότητα δεν έμενα στην γειτονιά του Βαλ-ντε-Γκρας, αλλά λίγο πιο κάτω, στο 85 της λεωφόρου Σεν-Μισέλ, όπου ως εκ θαύματος, είχα βρει δωμάτιο μόλις έφτασα στο Παρίσι. Απ' το παράθυρο έβλεπα τη μαύρη πρόσοψη της Σχολής μου [...]

[...] Η Λουκί και ο Μορίς Ραφαέλ πρέπει να είχαν φτάσει στην άλλη πλευρά του νεκροταφείου του Μονπαρνάς, σ' εκείνη την περιοχή που ο άλλος είχε αποκαλέσει "περιθώριο". Κι εγώ, στα σκοτεινά, όρθιος μπροστά στο παράθυρο, αγνάντευα τη μαύρη πρόσοψη – σαν εγκαταλειμμένος σιδηροδρομικός σταθμός επαρχιακής πόλης. Στους τοίχους του διπλανού κτιρίου είχα προσέξει σημάδια από σφαίρες, σαν να'χαν τουφεκίσει κάποιον. Και, με χαμηλή φωνή, έλεγα και ξανάλεγα τις τρεις λέξεις που μου φάνινονταν όλο και πιο αλλόκοτες: ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΛΟΓΩΝ [...]

